

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **JUDr. F. K.**, zast. Mgr. Petrou Raškovou, advokátkou, se sídlem Šaldova 466/34, Praha 8, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, se sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1, za účasti osoby zúčastněné na řízení: Ředitelství silnic a dálnic České republiky, se sídlem Na Pankráci 546/56, Praha 4, zast. JUDr. Vilémem Podešvou, LLM, advokátem, se sídlem Na Pankráci 1683/127, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 9. 2018, č. j. 107/2018-120-STSP/5, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 18. 2. 2019, č. j. 38 A 5/2018 - 58,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Dosavadní průběh řízení

[1] Rozhodnutím ze dne 10. 9. 2018, č. j. 107/2018-120-STSP/5, žalovaný zamítl jako nepřipustné odvolání žalobce proti rozhodnutí ze dne 22. 6. 2018, č. j. 22490/DS/2013-13/TI, kterým Krajský úřad Královéhradeckého kraje (dále jen „prvostupňový orgán“) vydal podle § 115 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen stavební zákon), a § 18c vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního plánování a stavebního řádu, stavební povolení „D 11 stavba 1107 Smiřice - Jaroměř“, ke stavebním objektům SO 130 Přeložka silnice I/33, SO 131 Úpravy

stávající silnice I/33, SO 136 Úpravy silnice I/37 a SO 310 Dešťová kanalizace přeložky silnice I/33 - část 1. V odůvodnění rozhodnutí o odvolání žalovaný odmítl námitku, že žalobce měl být účastníkem stavebního řízení podle § 109 písm. c) či d) stavebního zákona, přičemž konstatoval, že žalobcovy pozemky p. č. X a p. č. X v katastrálním území H. nemají souvislost s žádným povolovaným stavebním objektem. Žalovaný se zabýval rovněž otázkou, zda žalobce neměl být účastníkem stavebního řízení podle § 109 písm. e) stavebního zákona, přičemž poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2014, č. j. 6 As 10/2013 - 58, a dovodil, že žalobcova práva k jeho výše označeným pozemkům nemohla být dotčena. Nejbližším pozemkem k povolovaným stavebním objektům ve vlastnictví žalobce je pozemek p. č. X v katastrálním území H., na němž však není žádná stavba evidovaná v katastru nemovitostí a dle výkresu koordinační situace projektové dokumentace je zřejmé, že tento pozemek se nachází v dostatečné vzdálenosti od stavebních objektů, které jsou předmětem rozhodnutí. Nejbližším povolovaným stavebním objektem je SO 310 Dešťová kanalizace přeložky silnice I/33 - část 1., která končí ve vzdálenosti cca 50 m od pozemku žalobce a dále SO 136 Úpravy silnice I/37 nacházející se ve vzdálenosti cca 80 m od pozemku žalobce. Realizaci stavby proto nemůže být naposledy uvedený pozemek žalobce přímo dotčen. Pozemek žalobce p. č. X ve stejném katastrálním území rovněž nemůže být dotčen, protože se nachází v ještě větší vzdálenosti od stavebních objektů.

[2] Rozsudkem ze dne 18. 2. 2019, č. j. 38 A 5/2018 - 58, Krajský soud v Ostravě zamítl žalobu proti rozhodnutí žalovaného. Konstatoval, že žalobce se domáhal přezkoumání zákonnosti stavebního povolení ke stavebním objektům SO 112 a SO 352, nicméně krajský soud upozornil, že o těchto stavebních objektech správní orgány v nyní projednávané věci vůbec nerozhodovaly. Krajský soud k obavám žalobce doplnil, že pokud se v budoucnu bude rozhodovat o využití žalobcova pozemku nad rámec jeho dosavadního využití, bude to předmětem rozhodování o povolení příslušné stavby. Navázal, že ze zákona o pozemních komunikacích ani ze stavebního zákona nevyplývá, že by jednotlivé stavby či stavební objekty - součásti dálnice - nemohly být rozděleny pro účely stavebního řízení, byť byly projektovány jako celek. Proto je i soudní přezkum vázán na obsah napadeného rozhodnutí a nemohou být přezkoumávány jiné objekty, než ty, které byly napadeným rozhodnutím povoleny. Odkazy na judikaturu Nejvyššího správního soudu shledal krajský soud jako nepřiléhavé. Konstatoval, že v nyní projednávané věci správně rozhodoval prvostupňový orgán jako věcně příslušný speciální stavební úřad. Upozornil, že námitky ve vztahu ke „krátkému exkursu do historie dálnice D 11-1105“ se mýlí s předmětem přezkumu, a proto se jimi krajský soud nezabýval. Krajský soud připomněl, že žalobce může rozšířit žalobu o další žalobní body jen ve lhůtě pro podání žaloby, a proto se krajský soud nevyjadřoval ani k formě, natož pak k obsahu „Přepisu části rozhovoru s ministrem...“, neboť žalobní bod o údajně tajně provedené nové projektové dokumentaci byl opožděný.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[3] Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížnost. V ní namítl, že jej žalovaný omezuje jakožto vlastníka pozemků p. č. X (dále jen „pozemek č. 1“) a p. č. X (dále jen „pozemek č. 2“) v katastrálním území H. v souvislosti se stavbou dálnice D-11-1107, jejíž nedílnou součástí je stavební objekt SO 112-Okružní křižovatka

pokračování

přeložky I/33 a I/37 a odvodnění dálnice D-11-1107. O těchto stavebních objektech již měly správní orgány rozhodnout, a to prostřednictvím jednoho stavebního povolení vztahujícího se na všechny stavební objekty, jež mají souvislost s výstavbou dálnice, avšak doposud tak neučinily. Stěžovatel upozornil, že žalovaný provádí stavbu v rozporu s platným územním rozhodnutím, přičemž krajský soud zcela odmítl v tomto směru provést dokazování. Správní orgány i krajský soud přehlédly, že stavba dálnice musí obsahovat napojení na stávající komunikační síť - silnici I/37 a bez ohledu na to, jakou variantu stát nakonec zvolí, bude vždy dotčen pozemek č. 2, a to imisemi (protékáním odpadní vody z dálnice). I proto mělo být o všech stavebních objektech rozhodováno prostřednictvím jednoho stavebního povolení. Nadto upozornil, že je v rámci jiného řízení vyvlastňován v přímé souvislosti se stavbou dálnice.

[4] Krajský soud podle stěžovatele pochybil, neboť vůbec neověřoval, že nájemce stěžovatelových pozemků, společnost Uniagro, byl z nájmu vypuzen činností osoby zúčastněné na řízení. Soud neprovedl důkaz ani informačním letákem osoby zúčastněné na řízení, z jehož obsahu vyplývá, že stavbu dálnice osoba zúčastněná na řízení účelově rozdělila jen v rámci stavebního řízení. Krajský soud přehlédl jednotlivé podmínky stavebního povolení, které se týkají stěžovatelových pozemků a které hovoří o propojenosti dálnice se stavbou přeložky. Krajský soud přitom měl z paralelního řízení zjistit, že žádné správní řízení týkající se okružní křižovatky není vedeno, a rovněž pochybil, jestliže z vyjádření ministra dopravy nevyvodil žádná skutková zjištění. Nadto měl stěžovatele podle ustanovení § 118a odst. 1, 2 o. s. ř. poučit o tom, že má včasnost navrhované informace a důkazu odůvodnit či prokázat. Stěžovatel s ohledem na to, že toto vyjádření mu bylo utajeno a že se o něm dozvěděl čirou náhodou, jej nemohl uvést dříve. Z vyjádření ministra dopravy přitom plyne, že stát hodlá dálnici a předmětné silniční napojení naprojektovat odlišným způsobem, protože jinak by nemohl ministr dopravy tvrdit, že pozemky stěžovatele již stát nepotřebuje. V opačném případě by nepochybně osoba zúčastněná na řízení trvala na urychlení vyvlastňovacího řízení, což se neděje. Stěžovatel upozornil, že napadené stavební povolení je v rozporu s nařízením Evropského parlamentu č. 1315/2013, neboť rozdělení stavby dálnice na těleso dálnice a navazující napojení neumožňuje propojení dálkové dopravy a regionální dopravy. Dálnicí totiž může být jen taková komunikace, která propojuje nově budovanou dálnici s původní komunikační sítí, z čehož plyne, že součástí stavby dálnice jsou i další související stavby - mj. stavba odvodnění dálnice. Pokud jsou tyto části definovány jako součást dálnice, nemohou být rozděleny ani pro účely stavebního řízení. S ohledem na propojenost stavby dálnice s jejími jednotlivými funkčními částmi měl za to, že mělo být vedeno jen jedno stavební řízení. Pokud bylo o části dálnice rozhodováno v jiném řízení jiným orgánem, vede to k nicotnosti takového rozhodnutí. Krajský soud pochybil, jestliže se nezabýval rozporem vydaných stavebních povolení s veřejným zájmem a s principem nezatežující správy, přičemž stěžovatel poukazoval na nehospodárnost státu při jednání o nabytí pozemků paní H., resp. při budování provizorních sjezdů z dálnic.

[5] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

[6] Osoba zúčastněná na řízení ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že předmětem rozhodování správních orgánů nebyly stavební objekty SO 112-Okružní křižovatka přeložky I/33 a I/37 a odvodnění dálnice D-11-1107, které napadl stěžovatel žalobou.

Poukázala na to, že krajský soud řádně zjistil skutkový stav s tím, že se příslušným způsobem vypořádal s námitkami stěžovatele, a to i ve vztahu k navrhovanému důkazu rozhovoru s ministrem dopravy. Krajský soud správně vyhodnotil, že správní orgány nepochybily, pokud rozhodovaly jen o stavebních objektech vymezených v žádosti o stavební povolení. Silnice I. třídy, ani okružní křižovatku silnic I. třídy, ani další objekty nacházející se v jejich blízkosti nelze posuzovat jako součást dálnice. Z tohoto důvodu byl v nyní projednávané věci příslušný k rozhodování o vydání stavebního povolení prvostupňový orgán. Skutečnost, že bylo dříve provedeno jedno územní řízení, neznámá, že by automaticky muselo následovat jedno společné stavební řízení zakončené vydáním jednoho stavebního povolení. Osoba zúčastněná na řízení upozornila, že objekt SO 352 (dešťová usazovací nádrž) je fakticky součástí související stavby silnice I/33. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 As 207/2014 osoba zúčastněná na řízení dovodila, že ve stavebním řízení disponuje předmětem řízení stavebník, a proto pokud žalovaný respektoval předmět žádosti, nemohlo dojít k porušení zákona. Ohledně poškozování majetkových práv stěžovatele a majetkových zájmů státu uvedla, že tato problematika se naprosto míjí s předmětem projednávané věci, neboť taková úloha stavebním úřadům nepřísluší.

III. Posouzení kasační stížnosti

[7] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Přitom neshledal vady uvedené v § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti. Stěžovatel v kasační stížnosti označil důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[8] Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. „[k]asační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.“ Nesprávné právní posouzení spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní předpis, popř. je sice aplikován správný právní předpis, ale tento je nesprávně vyložen.

[9] Podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. „[k]asační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.“

[10] Kasační stížnost není důvodná.

[11] Nejvyšší správní soud předesílá, že se krajský soud žalobními důvody (body) stěžovatele zabýval, což mj. vyplývá i z toho, že proti jeho závěrům stěžovatel věcně brojí. Fakt, že krajský nevyhověl stěžovatelově argumentaci, neznámá, že by napadený rozsudek byl nepřezkoumatelný. Nejvyšší správní soud přitom zdůrazňuje, že není povinností krajského soudu reagovat na každou dílčí námitku, ale že musí reagovat na základní klíčovou argumentaci (srov. odstavec 51 nálezu Ústavního soudu ze dne 17. 8. 2018, sp. zn. II. ÚS 644/18), což krajský soud naplnil.

pokračování

[12] S ohledem na široce zaměřenou kasační argumentaci stěžovatele Nejvyšší správní soud na úvod uvádí, že stěžovatel předmět soudního řízení i řízení o kasační stížnosti vymezil petitem žaloby ze dne 4. 10. 2018 (srov. přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 7. 2009, č. j. 7 Aps 2/2009 - 197). V něm se domáhal zrušení rozhodnutí ze dne 10. 9. 2018, č. j. 107/2018-120-STSP/5, jímž žalovaný zamítl jako nepřípustné odvolání stěžovatele proti rozhodnutí ze dne 16. 12. 2013, č. j. 22490/DS/2013-13/TI, kterým prvostupňový orgán vydal stavební povolení pro stavbu „D 11 stavba 1107 Smřice - Jaroměř“, obsahující stavební objekty SO 130 Přeložka silnice I/33, SO 131 Úpravy stávající silnice I/33, SO 136 Úpravy silnice I/37 a SO 310 Dešťová kanalizace přeložky silnice I/33 - část 1. Z odůvodnění žaloby i kasační stížnosti je však zřejmé, že se stěžovatel primárně domáhal přezkoumání zákonnosti stavebního povolení ke stavebním objektům SO 112 a SO 352, které však s přihlédnutím k obsahu správních rozhodnutí vůbec nebyly předmětem řízení.

[13] Nejvyšší správní soud proto uvádí, že v nyní projednávané věci může toliko přezkoumat zákonnost postupů správních orgánů vůči stěžovateli při vydávání stavebního povolení k stavebním objektům SO 130 Přeložka silnice I/33, SO 131 Úpravy stávající silnice I/33, SO 136 Úpravy silnice I/37 a SO 310 Dešťová kanalizace přeložky silnice I/33 - část 1. Nejvyšší správní soud naopak nemůže přezkoumat zákonnost postupů správních orgánů ve věci stavebního povolení ke stavebním objektům SO 112 a SO 352, neboť o těchto stavebních objektech správní orgány vůbec nerozhodovaly. Jelikož žalovaný dospěl k závěru, že stěžovatel nebyl účastníkem stavebního řízení, ze kterého vzešlo napadené správní rozhodnutí, přezkoumal Nejvyšší správní soud závěr žalovaného o nepřípustnosti odvolání stěžovatele.

[14] Nejvyšší správní soud souhlasí s žalovaným, že stěžovatel nebyl účastníkem předmětného stavebního řízení. Nejbližším povolovaným stavebním objektem v nyní projednávané věci byla stavba SO 310 Dešťová kanalizace přeložky silnice I/33 - část 1., která končí ve vzdálenosti cca 50 m od pozemku č. 1, a dále SO 136 Úpravy silnice I/37 nacházející se ve vzdálenosti cca 80 m od pozemku č. 1. Pozemek č. 2 nemohl být dotčen, protože se nachází v ještě větší vzdálenosti od povolovaných stavebních objektů. S ohledem na to, že součástí řízení nebyly stavební objekty, které by měly být postaveny na pozemcích stěžovatele, resp. na pozemcích sousedních či pozemcích v bezprostřední blízkosti stěžovatelových pozemků, stěžovatel nemohl být účastníkem předmětného řízení. Z uvedeného je zřejmé, že stěžovatel nebyl účastníkem stavebního řízení podle § 109 písm. e) stavebního zákona, a proto nemohl být z povahy věci ani účastníkem řízení podle § 109 písm. c), resp. d) stavebního zákona. Odvolání stěžovatele proto žalovaný správně posoudil jako nepřípustné.

[15] Nejvyšší správní soud dále poukazuje na to, že řízení o vydání stavebního povolení je řízení návrhovým, což znamená, že správní orgán nemůže zahájit a vést řízení bez příslušné žádosti. V projednávané věci přitom osoba zúčastněná na řízení v průběhu stavebního řízení vzala svou žádost v rozsahu týkající se stavebních objektů na pozemcích stěžovatele zpět, tudíž prvostupňový orgán mohl rozhodnout jen o těch stavebních objektech, které osoba zúčastněná na řízení uvedla ve své žádosti o vydání stavebního povolení.

[16] Pokud stěžovatel poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 11. 2007, č. j. 3 As 24/2007 - 113, a na to, že stavební objekty plánované na jeho pozemcích jsou vyznačeny v projektové dokumentaci, je nutné v tomto směru vysvětlit, že stěžovatel odhlíží od podstatných odlišností věci řešené zdejším soudem pod sp. zn. 3 As 24/2007. V této věci totiž Nejvyšší správní soud posuzoval případ, kdy se jednalo o stavbu garáže a souvisejících staveb, přičemž příslušné stavební povolení bylo vydáno v roce 1981, avšak toto povolení bylo neurčité a nebylo z něj patrné, zda stavby související se stavbou garáže byly tímto rozhodnutím povoleny či nikoli, přičemž Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že stavbu garáže nebylo možné postavit a smysluplně provozovat bez příslušné příjezdové komunikace a doprovodných staveb, které sice nebyly uvedeny ve výroku stavebního povolení, ale byly vyznačeny v projektové dokumentaci, což jej vedlo k závěru, že se i na ně vztahuje předmětné stavební povolení. Citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu tak zcela zjevně míří na naprosto jinou situaci a jeho závěry nemohou být aplikovány v nyní projednávané věci.

[17] Stěžovatel se také dovolává ustanovení § 4 odst. 1 věty druhé stavebního zákona, které ukládá stavebnímu orgánu projednat soubor staveb, jež jsou předmětem žádosti, v režimu stavby hlavní. To však bylo v dané věci splněno, neboť všechny stavby, jež byly předmětem žádosti, byly projednány v režimu stavby hlavní. Stejně tak nedošlo k porušení závěrů uvedených v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2014, č. j. 6 As 207/2014 - 36, který dospěl k závěru, že je nezákonným postupem, pokud z důvodu rozdělení předmětu řízení nedojde ke komplexnímu posouzení příslušných staveb. V projednávané věci s ohledem na obsah prvostupňového rozhodnutí (viz jeho podmínka A22) byla komplexnost výstavby dálnice a navazujících pozemních komunikací zvažena. Nedošlo rovněž k tomu, že by osoba zúčastněná na řízení dosáhla „rozdělením předmětu žádosti“ do více řízení toho, že věc by byla posuzována ve zjednodušeném režimu či na újmu práv dotčených osob, které by se nemohly k věci vyjádřit.

[18] Nejvyšší správní soud dále uvádí, že pokud se vedle sebe nacházejí pozemní komunikace různých kategorií (zde dálnice a silnice), má každá z nich své součásti, přičemž nelze říct, že součástí dálnice jsou všechny součásti jiných pozemních komunikací (tj. že tzv. „vyšší kategorie bere“). Stavební úpravy či změny pozemních komunikací silnice I. třídy přitom, byť jsou vyvolány stavbou dálnice a navazují na nájezd dálnice či sjezd z ní, z nich nečiní součást či součásti dálnice.

[19] Nejvyšší správní soud doplňuje, že předmětem přezkoumávaného řízení byly stavební objekty, které mají být součástí silnice I. třídy, a proto o nich v souladu s ustanovením § 40 odst. 3 písm. d) zákona o pozemních komunikacích rozhodoval příslušný krajský úřad (zde Krajský úřad Královéhradeckého kraje).

[20] Nejvyšší správní soud dále uvádí, že o kasační stížnosti rozhoduje zpravidla bez jednání, jak vyplývá z § 109 odst. 2 s. ř. s. Nejvyšší správní soud přitom nedospěl k závěru, že by jednání bylo v projednávané věci nutné nařídít, neboť má za to, že o kasační stížnosti je možné rozhodnout s ohledem na obsah správního, soudního spisu a jednání provedeného krajským soudem. Pokud stěžovatel navrhoval provádění dokazování, Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že jeho důkazní návrhy se netýkaly

pokračování

předmětu tohoto řízení (informační leták osoby zúčastněné na řízení; obsah vyvlastňovacích spisů týkajících se pozemků stěžovatele; rozsudek Městského soudu v Praze o bezdůvodném užívání pozemku 2; zpráva Nejvyššího kontrolního úřadu, správní spis Krajského úřadu Královéhradeckého kraje sp. zn. 22490/DS/2013-13), a tudíž jsou irelevantní.

[21] Ve vztahu k závěrům krajského soudu ohledně přepisu části rozhovoru s ministrem dopravy ze dne 31. 1. 2018, Nejvyšší správní soud uvádí, že tento důkazní prostředek byl krajským soudem během jednání proveden. Pokud tímto důkazním prostředkem hodlal stěžovatel prokazovat, že osoba zúčastněná na řízení neplánuje podle vydaných rozhodnutí postupovat a že se má stavět podle „neschválené a tajně provedené nové projektové dokumentace, která není podkladem vydaného stavebního povolení“, jedná se skutečně podle Nejvyššího správního soudu o uvedení nového žalobního bodu, a to v rozporu s ustanovením § 71 odst. 2 věty druhá s. ř. s. Nejvyšší správní soud k obavám stěžovatele stran „přeprojektování“ napojení dálnice D 11 na tamější silnici I. třídy nad rámec výše uvedeného pouze uvádí, že stavebník musí respektovat obsah předmětného stavebního povolení; pokud tomu tak nebude, bude muset být ze strany správních orgánů dohlížejších na dodržování stavebního zákona postupováno podle příslušných ustanovení tohoto předpisu.

[22] Stěžovatel dále namítal, že jej krajský soud ve vztahu k opožděnosti žalobního bodu, resp. důkazního návrhu rozhovoru s ministrem dopravy nesprávně nepoučil podle § 118 odst. 1, 2 o. s. ř. K danému Nejvyšší správní soud konstatuje, že již v rozsudku ze dne 13. 11. 2006, č. j. 8 As 33/2005 - 52, dovodil, že „*přezkum správních rozhodnutí správními soudy představuje samostatný typ řízení, oddělený od systému civilního soudnictví, a řídící se vlastním procesním předpisem, kterým je soudní řád správní. Použití občanského soudního řádu na základě §64 s. ř. s. je třeba považovat za výjimečné a uplatňující se pouze v případech, na které ustanovení soudního řádu správního vůbec nedopadají.*“ Jednání před správními soudy upravuje § 49 s. ř. s. a poučovací povinnost je zakotvena v § 36 odst. 1 s. ř. s. Užití § 118a o. ř. s. nepadá do úvahy, protože zásada koncentrace i systém opravných prostředků je ve správním soudnictví zcela odlišný. Krajský soud proto nebyl povinen poučit stěžovatele podle § 118a o. s. ř. ve vztahu k opožděnosti žalobní námítky tajného „přeprojektování“ celé stavby.

[23] Nejvyšší správní soud pro úplnost uvádí, že se nevyjadřoval k průběhu vyvlastňovacího řízení týkajícího se pozemků stěžovatele, k údajné nespolupráci či liknavosti osoby zúčastněné na řízení, ne hospodárnosti postupů státních orgánů, exkurzu k výstavbě dálnice, vypuzení nájemce z pozemku stěžovatele či jednání s paní H. stran výkupu jejích pozemků, neboť to s předmětem soudního řízení, resp. s předmětem napadeného rozhodnutí, kterým bylo vydáno předmětné stavební povolení, bezprostředně nesouvisí. Ze stejného důvodu není ani na místě vést v tomto směru jakékoli dokazování.

IV. Závěr a náklady řízení

[24] Ze všech výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[25] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 téhož zákona. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl o tom, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. U osoby zúčastněné na řízení neshledal důvody hodné zvláštního zřetele, přičemž jí ani neukládal žádnou povinnost, a proto ji podle § 60 odst. 5 za použití § 120 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. června 2019

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu